

Quinn sa poberie preč od Sextona a ten naňho zavolá: „Hej, a čo moji robotníci? Kedy sa môžu vrátiť do práce?“

Quinn si ho nevšíma, ale keď okolo Sextona prejde Gislingham, poklope ho po pleci. „Smola,“ prehodí Gislingham veselo, „ale tá prestavba bude musieť počkať.“

Quinn zabúcha na dvere. „Pán Harper! Polícia. Ak ste tam, prosím, otvorte, inak budeme musieť vyraziť dvere.“

Ticho.

„Okej,“ Quinn kývne na uniformovaného policajta. „Začnite.“

Dvere sú odolnejšie, ako by sa vzhľadom na stav celého domu zdalo, ale pri treťom náraze povolia pánty. Nieкто v dave opito zvolá hurá, ostatní sa tlačia dopredu, aby mali lepší výhľad.

Quinn a Gislingham vojdú dnu a zabuchnú im dvere pred nosom.

V dome vládne nehybnosť. Počuť sem zvončeky, ktoré majú na kostýmoch poprišívané tanečníci, a kdesi v zatuchnutom vzduchu bzučia muchy. Očividne tu celé desaťročia nikto nerobil nijaké úpravy – tapety sa odliepajú, stropy ovísajú a sú posiate hnedými škvrnami. Na dlážke sa váľajú rozhádzané noviny.

Quinn sa pomaly pohybuje po chodbe, staré parkety vrzgajú, pod podrážkami mu šušťí papier. „Je tam niekto? Pán Harper? Polícia.“

A potom to začuje. Akési mrnčanie. Niekde nablízku. Zastane, pokúša sa zistiť, odkiaľ ten zvuk prichádza, potom sa vrhne dopredu a otvorí dvere pod schodmi.

Na záchode za dverami sedí starec oblečený len v tielku. Na hlave a pleciach sa mu ježia chumáče nepoddajných chlпов. Spodky má zhrnuté až pod členkami,

penis a miešok mu ochabnuto visia medzi nohami. S mrmlaním sa odtiahne od Quinna, kostnatými prstami zvieria záchodovú dosku. Je špinavý a na dlážke sú výkaly.

Somerová zavolá od predných dverí: „Seržant Quinn? Prišli zdravotníci, ak by ste ich potrebovali.“

„Chvalabohu – zavolajte ich sem.“

Somerová ustúpi a vpustí dnu dvoch mužov v zelených kombinézach. Jeden si kvokne pred starca. „Pán Harper? Nebojte sa. My sme zo záchranej služby. Len vás prezrieme.“

Quinn kývne na Gislinghama a zamieria ku kuchyni.

Keď sa rozletia dvere, Gislingham zapíska. „Nech niekto zavolá do múzea.“

Starodávny plynový varič, hnedo-oranžové obkladačky zo sedemdesiatych rokov, kovový drez. Plastový stôl, okolo neho štyri rôzne stoličky. Všade špinavý riad, prázdne pivové fľaše a poloprázdne plechovky s jedlom, v ktorých sa hmýria muchy. Okná sú pozatvárané, linoleum špinavé, lepia sa k nemu topánky. Sú tam sklené dvere s korálikovým závesom, ktoré vedú do zimnej záhrady, a druhé dvere, ktorými sa určite ide do pivnice. Sú zamknuté, ale na klinci je zväzok kľúčov. Gislingham ho zvesí, preberie a na tretí pokus nájde kľúč, ktorý pasuje do zámky, ale hoci je hrdzavý, hladko sa v nej otočí. Gislingham otvorí dvere a zažne, potom odstúpi a pustí prvého Quinna. Zostupujú pomaly, krok za krokom, nad hlavami im syčí žiarivka.

„Haló? Je tam dole niekto?“

Svetlo je slabé, ale vidia. Pivnica je prázdna. Kartónové škatule, čierne plastové vrecia, stará stojaca lampa, plechová vaňa plná haraburdia. Inak nič.

Stoja tam, pozerajú na seba a srdcia im bijú tak hlasno, že ledva počujú. „Čo to bolo?“ zašepká Gislingham. „Znie to ako škrabot? Potkany?“

Quinn sa inštinktívne mykne, pátra pohľadom okolo svojich nôh – ak niečo neznesie, tak sprosté potkaniská.

Gislingham sa obzerá a oči si mu privykajú na šero, ľutuje, že si z auta nezobral baterku. „Čo je to tam?“

Pretisne sa cez škatule a odrazu si uvedomí, že pivnica je oveľa väčšia, než si mysleli.

„Quinn – sú tu ešte ďalšie dvere. Pomôžeš mi?“

Pokúsi sa ich otvoriť, ale ani sa nepohnú. Hore je závara a Quinnovi sa ju napokon podarí odtiahnuť, ale dvere aj tak nepovolia.

„Určite sú zamknuté,“ povie Gislingham. „Máš ešte tie kľúče?“

V polotme sa oveľa ťažšie hľadá ten správny, ale podarí sa im to. Potom sa plecami zaprú do dverí a tie sa pomaly posúvajú, až ich nakoniec ovalí smrad a musia si dlaňami zakryť tváre.

Pri nohách im na betónovej dlážke leží mladá žena v deravých džínkach a otrhanom svetri, ktorý bol zrejme kedysi žltý. Ústa má otvorené a oči zavreté. Pokožku má v sinavom svetle mŕtvolne bielu.

Je tam však ešte niečo. A nič ich na to nepripravilo.

Sedí to pri nej a ťahá ju za vlasy.

Dieťa.

* * *

A kde som bol ja, keď sa toto všetko dialo? Rád by som sa preukázal niečím drsným a obdivuhodným, napríklad operáciou špeciálky alebo antiteroristickým záťahom,

ale nudná pravda znie, že som bol vo Warwicku na školení s názvom „Polícia v komunite v 21. storočí“. Účastníci od inšpektora vyššie, máme to teda šťastie, čo? Ničili nás powerpointovými prezentáciami a skorým ranným vstávaním, až som si začal myslieť, že lepšie to vychytali aj uniformovaní kolegovia na majálese. A potom prišiel ten telefonát. Hneď za ním pobúrená grimasa oficióznej organizátorky, ktorá predtým zdôrazňovala, že si máme vypnúť mobily, a počuteľný vzdych, keď som vykĺzol na chodbu. Pravdepodobne si myslí, že sa už nevrátim.

„Dievča odviezli do nemocnice,“ povie Quinn. Chudera, je na tom zle, očividne už dlhšie nejedla a je vážne dehydrovaná. V miestnosti bola fľaša s vodou, ale zrejme väčšinu z nej dala vypiť dieťaťu. Zdravotníci nám povedia viac, keď ju dôkladne prezrú.

„A čo chlapec?“

„Stále nič nehovorí. Ale to je jedno, kristepane, určite nemá viac ako dva roky – čo by nám asi tak povedal? Sanitkou s ním musela ísť Somerová, tak sa bál mňa aj Gisa, chudáčik. Harpera sme na mieste zatkli, ale keď sme ho chceli vytriahnuť z domu, spustil krik, kopal, nadržal. Asi má alzheimera.“

„Pozrite, dobre viem, že vám to nemusím hovoriť, ale ak Harper patrí do kategórie zraniteľných dospelých, všetko musí byť podľa pravidiel.“

„Viem. Máme to pod kontrolou. Volal som sociálku. A nie iba kvôli nemu. Aj ten malý bude potrebovať pomoc.“

Nastane ticho a ja mám podozrenie, že nám obom zišlo na um to isté.

Je celkom možné, že tu máme dieťa, ktoré nepozná nič iné – narodilo sa tam dole. V tme.

„Okej,“ poviem. „Už idem. Napoludnie ma tam máte.“

* * *

BBC Midlands Today

Pondelok 1. mája 2017 | Naposledy aktualizované o 11.21

PRÁVE TERAZ: V pivnici domu v severnom Oxforde sa našlo dievča s batolaťom

Policačné zdroje informujú o náleze mladej ženy a malého dieťaťa, zrejme jej syna, v pivnici domu na Frampton Road v severnom Oxforde. Vo vedľajšom dome prebieha rekonštrukcia, pri ktorej dnes ráno objavili dievča, podľa všetkého zamknuté v pivnici. Meno dievčaťa nie je médiám známe a polícia Thames Valley zatiaľ nevydala oficiálne stanovisko.

Správu budeme priebežne aktualizovať.

* * *

11.27. Gislingham je v krídle pre svedkov v Kidlington a cez videokameru pozoruje Harpera. Starec je už v košeli a v nohaviciach, zhrbený sedí na pohovke. Vedľa neho na stoličke čaká sociálny pracovník, niečo mu nástoľčivo hovorí, a o niekoľko krokov ďalej ich pozoruje žena z tímu pre mentálne zdravie. Harper vyzerá nepokojný, hniezdi sa, podupkáva jednou nohou, ale aj bez zapnutého zvuku je jasné, že hovorí súvisle. Aspoň zatiaľ. Podráždene gáni na sociálneho pracovníka a pri jeho slovách len máva meravou zvráskavenou rukou.

Otvoria sa dvere a Gislingham sa obráti. Vojde Quinn, hodí na pracovnú dosku fascikel a oprie sa o stôl. „Everettová išla rovno do nemocnice, vypočuje tú dievčinu, len čo nás k nej pustia. A Erica...“ začervená sa. „Some-rová sa vrátila na Frampton Road koordinovať zber informácií po domoch. Challow je už tam spolu s forenzným tímom.“

Niečo si poznačí do fascikla, potom si zasunie pero za ucho. Robí to tak vždy. Kývne hlavou smerom k video-obrazovke. „Máme niečo?“

Gislingham pokrúti hlavou. „Už polhodinu je tam s ním jeho sociálny pracovník. Volá sa Ross, Derek Ross. Určite som sa s ním už niekde stretol. Nevieš, kedy sa vráti Fawley?“

Quinn pozrie na hodinky. „Okolo dvanástej. Ale vra-vel, aby sme začali bez neho, ak sa lekár a sociálka zhodnú, že je to v poriadku. Aj právna zástupkyňa je už na ceste. Sociálny pracovník nemieni riskovať. Ani sa mu nečudujem.“

„Jasné, poistka spredu, poistka zozadu,“ sucho zamrmle Gislingham. „Ale nemajú nič proti tomu, aby sme ho vypočuli?“

„Zjavne má jasnejšie okamihy a počas nich mu môžeme klásť otázky. No ak začne strácať niť, musíme prestať.“

Gislingham chvíľu pozoruje obrazovku. Starcovi visí z brady slina, má ju tam už najmenej desať minút a ne-utrel sa. „Podľa teba to spravil? Zvládol by to vôbec?“

Quinn sa mračí. „Ak sa to dieťa narodilo tam dole, tak určite áno. Viem, že Harper teraz vyzerá úboho, ale pred dvoma, troma rokmi? Vtedy to mohol byť úplne iný človek. A ten človek spáchal zločin – nie ten starý chudáčisko, ktorého vidíš.“

Gislingham sa zachveje, hoci v miestnosti je dusno, a Quinn naňho spýtavo pozrie. „Čo je? Preskočila ťa smrť?“

„Len mi zišlo na um, že toto sa s ním nestalo zo dňa na deň, čo? Trvalo to niekoľko mesiacov. Možno aj rokov. A ona nevedela, že mu postupne odchádza mozog. Držal ju tam dole, nemal ju stále pred očami... stavím sa, že začal zabúdať, že ju tam má. Potom jej dochádzalo jedlo... a voda... musela myslieť na malého... a aj keby kričala, starý ju nepočul...“

Quinn pokrúti hlavou. „Kristepane. Fakt sme ju našli v poslednej chvíli.“

Na obrazovke sa Derek Ross zdvihne a vyjde zo záberu. O chvíľu sa otvoria dvere a objaví sa tu.

Gislingham vstane. „Takže vy ste jeho sociálny pracovník?“

Ross prikývne. „Už zopár rokov.“

„O tej demencii teda viete už dlhšie?“

„Oficiálne mu ju diagnostikovali pred niekoľkými mesiacmi, ale tipujem, že sa začala prejavovať oveľa skôr. Rovnako ako ja však viete, ako nepredvídateľne to prebieha – raz človek funguje normálne, potom zase nie. V poslednom čase som mal obavy, že priebeh choroby sa zrýchľuje. Párkrát spadol a asi pred rokom sa popálil na sporáku.“

„Navyše pije, nie? Aspoň to z neho razí.“

Ross sa zhlboka nadýchne. „Áno. To je teraz dosť veľký problém. Aj tak nedokážem uveriť, že spáchal niečo takéto... takéto príšerné...“

Quinna to nepresvedčí. „Nikto z nás nevie, čoho sme ako ľudia schopní.“

„Veď sa pozrite, v akom je stave...“

„Vy sa pozrite,“ preruší ho Quinn a v hlase mu znie tvrdosť. „Lekárka hovorí, že ho možno vypočúvať, a ona o tom niečo vie. Samozrejme, obvinenie je niečo iné, vyjadrí sa k tomu úrad prokurátora, keď sa dostaneme do toho štádia. Ale v tej pivnici bolo zamknuté dievča a dieťa a musíme zistiť, ako sa tam dostali. Rozumiete tomu, však, pán Ross?“

Ross zaváha, potom prikývne. „Smiem byť pri tom? Pozná ma, možno vám to pomôže. Občas je s ním trochu ťažko. Veď to sami zistíte.“

„Dobre,“ prikývne Quinn počas zbierania papierov.

Všetci traja zamieria k dverám, ale Ross náhle zastane a položí ruku Quinnovi na rameno. „Nebuďte k nemu príliš tvrdý, dobre?“

Quinn sa naňho zadíva, potom zdvihne obočie. „Tak ako on k tomu dievčaťu?“

* * *

Výpoveď Isabel Fieldingovej,

Frampton Road 17, Oxford

1. máj 2017, 11.15

Zaznamenala: Erica Somerová

ES: Ako dlho tu bývate, pani Fieldingová?

IF: Len niekoľko rokov. Dom patrí fakulte.

Môj manžel učí na Wadhamovej.

ES: Takže poznáte pána Harpera? Toho z domu číslo tridsaťtri?

IF: No, nie tak, že by sme sa aj rozprávali.

Krátko po tom, ako sme sa sem

nastahovali, za nami prišiel, bol veľmi

rozčúlený a pýtal sa, či sme nevideli plachtu, ktorú používa na auto. Zrejme mu zmizla. Bolo to trochu zvláštne, lebo auto nemá, ehm, pojazdné. A pripadal nám trochu, ehm, výstredný. Takých je tu inak dosť. Človek vidí všelijaké typy. Niekedy sú to bývalí akademici, na staré kolená skončili tu. Myslím, že veľa z nich je už načisto v štádiu fialovej farby a mačiek a kašľú na to.

ES: Fialová farba a mačky?

IF: Nepoznáte tú báseň? „Keď budem stará, budem nosiť fialovú farbu.“ Či ako to tam je. Viete, akože človeku je už v istom veku všetko jedno.

ES: A pánovi Harperovi bolo tiež všetko jedno?

IF: Občas sa len tak potuloval. Rozprával sa sám so sebou. Podivne sa obliekal. Napríklad v júli nosil palčiaky. Alebo vyšiel v pyžame na ulicu. Tak som to myslela. No v zásade je neškodný. [Ticho.] Jaj, prepáčte, zle to vyznelo, myslela som...

ES: To nič, pani Fieldingová. Viem, ako ste to mysleli.

* * *

„Tak, pán Harper, som detektív seržant Gareth Quinn a toto je môj kolega detektív Chris Gislingham. Dereka Rossa už poznáte a táto dáma vás bude právne zastupovať.“

CARA HUNTER

V TME

Z anglického originálu *In the Dark*, ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Penguin Books v roku 2018, preložil Vladislav Gális.
Penguin Books is a part of the Penguin Random House group of companies whose addresses can be found at global.penguinrandomhouse.com.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2019.

Číslo publikácie 2 002

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Návrh obálky Tomáš Cikán

Grafická úprava a sadzba Tomáš Cikán

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Prvé slovenské vydanie

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh

www.albatrosmedia.sk / Eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA